

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **D.D.**,
skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 28 czerwca 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 11 sierpnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 825/22,
utrzymującego w mocy Sądu Rejonowego w Pruszkowie
z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 948/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

[Sz.K.]

UZASADNIENIE

D.D. został oskarżony o to, że:

1. W bliżej nieustalonym dniu w lutym 2010 r, jednak nie wcześniej niż 12/13 lutego 2010 r. i nie później niż w marcu 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 4 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 12/13 lutego 2010 r. przez

ustalone osoby samochód H. o numerze rejestracyjnym [...]1 na szkodę J.M., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**

2. W bliżej nieustalonym dniu w kwietniu 2010 r, jednak nie wcześniej niż 5 kwietnia 2010 r. i nie później niż w maju 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 4 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 5 kwietnia 2010 r. przez ustalone osoby samochód H. o numerze rejestracyjnym [...]2 na szkodę R.Z., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**
3. W bliżej nieustalonym dniu w kwietniu 2010 r, jednak nie wcześniej niż 19 kwietnia 2010 r. i nie później niż w maju 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 6 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 19 kwietnia 2010 r. przez ustalone osoby samochód H. o numerze rejestracyjnym [...]3 na szkodę J.K., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**
4. W bliżej nieustalonym dniu w październiku 2010 r, jednak nie wcześniej niż 28 października 2010 r. i nie później niż w grudniu 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 4 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 28 października 2010 r. przez ustalone osoby samochód H. o numerze rejestracyjnym [...]4 na szkodę E. SA, czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**
5. W bliżej nieustalonym dniu w grudniu 2010 r, jednak nie wcześniej niż 27 grudnia 2010 r. i nie później niż w styczniu 2011 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 6 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 27 grudnia 2010 r. przez ustalone osoby samochód H.1 o numerze rejestracyjnym [...]5 na szkodę M.K., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**

6. W bliżej nieustalonym dniu w lutym 2010 r, jednak nie wcześniej niż 17 lutego 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 4 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 17 lutego 2010 r. przez ustalone osoby samochód H. o numerze rejestracyjnym [...]6 na szkodę P.R., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**
7. W bliżej nieustalonym dniu w lutym 2010 r, jednak nie wcześniej niż 13/14 lutego 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 12 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 13/14 lutego 2010 r. przez ustalone osoby samochód H.1o numerze rejestracyjnym [...]7 na szkodę E.1. S.A. w L. oraz R.N., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**
8. W bliżej nieustalonym dniu w kwietniu 2010 r, jednak nie wcześniej niż 19/20 kwietnia 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 12 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 19/20 kwietnia 2010 r. przez ustalone osoby samochód H.1 o numerze rejestracyjnym [...]8 na szkodę M.M., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;**
9. W bliżej nieustalonym dniu w październiku 2010 r, jednak nie wcześniej niż 25/26 października 2010 r. na trasie nr [...] w okolicach N., nabył od ustalonych osób za kwotę nie mniej niż 4 tysięcy złotych pochodzący z kradzieży dokonanej w dn. 25/26 października 2010 r. przez ustalone osoby samochód H. o numerze rejestracyjnym [...]9 na szkodę A.P. i S.P., czyniąc sobie z nabywania samochodów pochodzących z kradzieży stałe źródło dochodu, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy w Pruszkowie w wyroku z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 948/20, orzekł:

„I. Oskarżonego D.D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w pkt od 1 do 9, stanowiących występki z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

przyjmując iż oskarżony popełnił je w krótkich odstępach czasu w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego D.D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę w wysokości 1019,83 złotych (tysiąc dziewiętnaście złotych osiemdziesiąt trzy grosze) tytułem uiszczenia kosztów postępowania oraz kwotę 1300 (jeden tysiąc trzysta) złotych tytułem uiszczenia opłaty”.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniosła obrońca oskarżonego D.D. zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka (tzw. „małego świadka koronnego”) za wiarygodne, w sytuacji, gdy nie jest prawdopodobne, ażeby przy takiej ilości przestępstw, jakich dopuścił się, bądź w których brał udział M.P. możliwe jest, aby pamiętać ze szczegółami czas i miejsce konkretnego czynu;
2. art. 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych w sprawie wyłącznie na zeznaniach M.P., co skutkowało wydaniem wyroku skazującego w sytuacji, gdy świadek ten nie był *de facto* w stanie wskazać szczegółów czynności, jakie miały być rzekomo wykonywane przez D.D.;
3. art. 7 k.p.k. poprzez w pełni bezzasadne przyjęcie, że oskarżony uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, podczas gdy żaden dowód przeprowadzony na gruncie sprawy objętej zaskarżonym wyrokiem tego nie potwierdził;
4. art. 7 k.p.k. poprzez nie wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności związanych z sytuacją osobistą oskarżonego, a mianowicie iż oskarżony ma żonę i małoletnie (2-letnie) dziecko na utrzymaniu, studiuje i podejmuje

stabilną pracę zarobkową, zaś czyny objęte zarzutem dotyczą okresu 2010 - 2011 r.;

5. art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie faktu, iż M.P. (świadek, które stanowiły *de facto* jedyny „dowód” wskazujący na rzekome sprawstwo oskarżonego) w momencie składania zeznań przeciwko D.D. był osobą karaną za składanie fałszywych zeznań;
6. art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie faktu, iż oskarżony mimo podjętej szeroko inicjatywy dowodowej mającej za zadanie wykazać, iż w okresie objętym zarzutem nie przebywał na terytorium RP nie był w stanie uzyskać informacji z Straży Granicznej (nawet przy pomocy Konsulatu i Ambasady) z uwagi na zbyt długi upływ czasu (czyny opisane w akcie oskarżenia miały miejsce 10 lat wcześniej aniżeli zainicjowane postępowanie sądowe - zbieranie przez tak długi czas materiału dowodowego przez organy ścigania uniemożliwiło oskarżonemu skorzystania z przysługujących mu źródeł obrony);
7. art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie faktu, że M.P. w trakcie przeprowadzanego dowodu z wizji lokalnej był dowożony przez funkcjonariuszy organów państwowych celem okazania konkretnych miejsc, stąd nie sposób przyjąć, ażeby dowód ten był wiarygodny; świadek bowiem mógł sugerować się okazanym miejscem, nie zaś tym co świadek widział i pamięta;
8. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań złożonych przez świadków; R.J., R.D., J.B., mimo iż osoby te składały zeznania w charakterze świadka i wskazywały na pobyt oskarżonego poza granicami kraju w czasie objętym aktem oskarżenia i zeznania te korespondowały z stanowiskiem prezentowanym w toku postępowania przez oskarżonego;
9. art. 2 § 1 pkt 1 i pkt 2, art. 2 § 2, art. 5 § 1 i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego;

10. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M.M. w sytuacji gdy przeprowadzenie tego dowodu miało istotne znaczenie do rozstrzygnięcia w sprawie, tym bardziej iż świadek posiada wiedzę na temat okoliczności przebywania oskarżonego na terytorium Chorwacji w czasie objętym aktem oskarżenia, w konsekwencji zaskarżonemu wyrokowi zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia przejawiający się tym, że Sąd I instancji:
11. błędnie przyjął, że oskarżony D.D. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów w sytuacji, gdy przy prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych należało stwierdzić, że oskarżony nie przebywał w tym czasie w Polsce i nie sposób przypisać mu odpowiedzialności za zdarzenia opisane przez świadka M.P. stanowiące podstawę aktu oskarżenia;
12. uznał za niewiarygodne zeznania złożone przez świadków: R.J., R.D., J.B., uzasadniając powyższe chęcią świadków niepogorszenia sytuacji procesowej oskarżonego i obdarzając walorem wiarygodności w pełni zeznania świadka M.P., który przy prawidłowych ustaleniach niewątpliwie był zainteresowany, aby ocena jego wersji zdarzeń została przyjęta jak prawdziwa mimo, iż sprzeczna jest z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami w/w świadków zaś świadek M.P., w czasie składania zeznań był osobą karaną za czyn z art. 233 k.k.;
13. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, podczas gdy przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, brak jest możliwości kategorycznego uznania, iż D.D. swoim zachowaniem uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu. W oparciu o wyżej zaprezentowane zarzuty, obrońca oskarżonego wniosła o:
1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;
 2. ewentualnie, gdyby Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku z pkt I powyżej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 825/22, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie wniosła obrońca skazanego D.D., która skarżonemu wyrokowi zarzuciła rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:

1. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych w sprawie wyłącznie na podstawie zeznań M.P., co skutkowało wydaniem wyroku skazującego w sytuacji, w której zeznania w/w świadka zostały uznane za niewiarygodne w innym postępowaniu karnym toczącym się w Sądzie Okręgowym w W. pod sygnaturą XVIII K [...], co zostało stwierdzone w wyroku w/w Sądu;
2. art. 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych w sprawie wyłącznie na podstawie zeznań M.P., co skutkowało wydaniem wyroku skazującego w sytuacji, w której z wiedzy i doświadczenia życiowego wynika, iż nie jest prawdopodobne, ażeby przy takiej ilości przestępstw, jakich dopuścił się, bądź w których brał udział M.P. możliwe jest, aby pamiętać ze szczegółami czas i miejsce konkretnego czynu;
3. art. 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych w sprawie wyłącznie na podstawie zeznań M.P., co skutkowało wydaniem wyroku skazującego w sytuacji, w której świadek M.P. nie był *de facto* w stanie wskazać szczegółów czynności, jakie miały być rzekomo wykonywane przez D.D.;
4. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 i § 1a k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i pominięcie wniosku dowodowego obrońcy złożonego w apelacji, podtrzymanego następnie w trakcie rozprawy sądowej w dniu 11 sierpnia 2022 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka M.M., w sytuacji gdy dowód ten zmierzał bezpośrednio do wykazania uchybień w zakresie możliwości przypisania skazanemu popełnienia czynu zabronionego, a więc miał istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;
5. art. 172 k.p.k. poprzez jego błędne niezastosowanie w sytuacji, gdy wyjaśnienie w drodze konfrontacji sprzeczności pojawiających się pomiędzy zeznaniami świadków (w szczególności M.P., R.J. i R.D.) z wyjaśnieniami

skazanego, niewątpliwie przyczyniłoby się do weryfikacji prawdziwości przedstawianych twierdzeń i wyjaśnienia istniejących sprzeczności, co miałoby istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowego postępowania.

W konkluzji obrońca skazanego wniosła o :

I. uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów,
ewentualnie

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego D.D. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D.D. okazała się oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu, bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności, dla przypomnienia, należy wskazać na kwestie podstawowe i oczywiste. Otóż, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zarzut rażącego naruszenia prawa powinien odnosić się do uchybień Sądu odwoławczego (a nie Sądu pierwszej instancji), popełnionych w związku z rozpoznaniem apelacji. Kasacja przysługuje bowiem od wyroku Sądu odwoławczego, a nie od wyroku Sądu pierwszej instancji (art. 519 k.p.k.). Kasacja nie stanowi „trzeciej instancji” rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona.

A skoro tak, to w dalszej kolejności należy rozważyć, jakiej to rażącej obrazu prawa procesowego lub materialnego miałyby ewentualnie dopuścić się sąd odwoławczy przy rozpoznawaniu wniesionej przez stronę postępowania apelacji, która mogłaby mieć istotny wpływ na treść jego wyroku. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, że – zgodnie z przepisem art. 433 § 1 k.p.k. – „sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455”.

Patrząc z tej perspektywy należy stwierdzić wprost, że Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznał wniesioną apelację obrońcy D.D. w „granicach zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów” i ze swojej funkcji kontrolnej wywiązał się w sposób należyty. O ile bowiem obecnie w kasacji obrońca skazanego podnosi zarzuty obrazu art. 7 k.p.k., to od razu należy stwierdzić, że tego rodzaju zarzuty są całkowicie bezzasadne – Sąd Okręgowy w zakresie zeznań M.P. nie mógł naruszyć tegoż przepisu, albowiem tego dowodu nie przeprowadzał na rozprawie odwoławczej i nie dokonywał oceny wiarygodności jego zeznań. Dowód ten przeprowadził Sąd pierwszej instancji i on też dokonał oceny jego wiarygodności – przepis art. 7 k.p.k. w takiej sytuacji procesowej mógłby więc co najwyżej obrazić sąd Rejonowy w Pruszkowie, ale nie Sąd Okręgowy w Warszawie. Taki zarzut (obrazy art. 7 k.p.k. w zakresie oceny zeznań świadka M.P.) można było postawić – i obrońca oskarżonego postawiła – w apelacji. Jednakże Sąd Okręgowy do tego zarzutu odniósł się w sposób rzetelny i logicznie swoje stanowisko uzasadnił – w pełni podzielił ocenę zeznań tego świadka dokonaną przez Sąd Rejonowy i stwierdził, że Sąd pierwszej instancji dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów nie przekroczył dyrektyw wskazanych w art. 7 k.p.k., a dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Jednocześnie skarżąca nie zarzuciła Sądowi Okręgowemu w Warszawie, że ten podniesionego w apelacji

zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. nie rozważył, albo też, że odniesienie się do tego zarzutu przez Sąd Okręgowy było na tyle lakoniczne i powierzchowne, że z pewnością nie realizuje nakazów adresowanych dla sądu odwoławczego, a wynikających z art. 433 § 1-2 k.p.k.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 5 i § 1a k.p.k. w odniesieniu do „pominięcia wniosku dowodowego” odnośnie przesłuchania w charakterze świadka M.M., to i on nie jest zasadny. Zarzut obrazy „art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M.M.”, był już bowiem postawiony w apelacji obrońcy i Sąd Okręgowy do tego zarzutu, również w sposób rzetelny, się odniósł. Nie jest przy tym tak, jak chciałaby tego obrońca oskarżonego, że te same wnioski dowodowe można składać wielokrotnie mimo, że wcześniej już wydane zostało przez właściwy sąd postanowienie o oddaleniu takiego wniosku dowodowego. Oczywiście sąd może zmienić swoją wcześniejszą decyzję w tym zakresie, także z inicjatywy strony, ale nie ma obowiązku wielokrotnie oddalać postanowieniem tych samych wniosków dowodowych, jeżeli nie ujawnią się w sprawie nowe okoliczności. Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, w treści złożonej apelacji nie ma wniosku o przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy dowodu z zeznań świadka M.M. (jest tylko zarzut pod adresem Sądu Rejonowego, że ten taki wniosek dowodowy oddalił). Także z protokołu rozprawy odwoławczej przed Sądem Okręgowym (k- 1250-1251 akt), wbrew twierdzeniom skarżącej, nie wynika, by obrońca D.D. „podtrzymała” wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka M.M. – z protokołu tego nie wynika również, aby Sąd Okręgowy dowód ten oddali, albo też „pomiął”. Sąd Okręgowy przeprowadził natomiast na rozprawie odwoławczej – na wniosek obrońcy - dowody z szeregu dokumentów. Skarżąca nie zarzuca również Sądowi Okręgowemu, że ten jej zarzut apelacji o niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M.M. rozpoznał nierzetelnie. W takiej sytuacji powyższy zarzut obrazy prawa procesowego należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Identycznie należało ocenić zarzut obrazy art. 172 k.p.k. w zakresie nieprzeprowadzenia konfrontacji pomiędzy świadkami i oskarżonym. Po pierwsze bowiem takiego zarzutu nie podniesiono w apelacji i Sąd Okręgowy nie miał

obowiązku tą kwestią się w ogóle zajmować. Po wtóre, w postępowaniu odwoławczym obrona takiego wniosku dowodowego o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy poszczególnymi osobami nie składała, a skoro i Sąd odwoławczy takiej konfrontacji nie przeprowadził z urzędu, to nie widział ani takiej potrzeby, ani konieczności. Widocznie i obrona nie widziała takiej potrzeby, skoro takiego wniosku dowodowego nie złożyła. Po trzecie wreszcie, przeprowadzenie konfrontacji jest pozostawione do uznania sądu i nigdy nie jest obligatoryjne. Jeżeli już autorka kasacji upatruje jakiegokolwiek rażącego naruszenia prawa procesowego w tym zakresie, to już na pewno nie jest to obraza art. 172 k.p.k. – można byłoby, przykładowo, zarzucać że Sąd Okręgowy nie przeprowadził określonego dowodu z urzędu, obrażając w sposób rażący czy to np. art. 167 k.p.k. czy art. 366 § 1 k.p.k., ale tego we wniesionej kasacji nie uczyniono.

Sąd Najwyższy rozpoznaje zaś kasację, jak już podniesiono to wyżej, co do zasady, w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), tj. twierdzeń autora kasacji w przedmiocie uchybień popełnionych przez sąd odwoławczy w orzeczeniu, które zostało zaskarżone. W szerszym zakresie, Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację tylko w przypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k., których w niniejszej sprawie nie stwierdzono.

Wniesiona kasacja, w takim jej kształcie, nie mogła więc przynieść oczekiwanych rezultatów dla strony skarżącej, skoro Sąd Okręgowy w żaden sposób nie obraził wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego. To natomiast, że ocena zarzutów zawartych w apelacji i rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego nie były zgodne z zapatrywaniem i postulatami wyrażonymi w tym zakresie przez obronę, absolutnie nie stanowi jakiegokolwiek wystarczającej podstawy do wniesienia zasadnej kasacji.

W takim stanie rzeczy, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego D.D. jako oczywiście bezzasadną i kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

(P.B.)

[as]

